

ЕРИХ КЕСТНЕР
КРАТКА ИСТОРИЯ В ПЕТ
ДЕЙСТВИЯ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Той откровено не ми хареса. Може би се дължеше на младото момиче до него с тъмнокафяви къдрици и сини очи. Тя беше прекалено красива, миглите ѝ бяха прекалено дълги, а крехките ѝ длани бяха прекалено нежни за един такъв младеж. Освен това той положително се ядосваше, че я разглеждам, сякаш бе прочут портрет. Не ми хареса, както вече казах, с основание, а и аз навярно не бях негов тип.

Двамата седяха на съседната маса, пиеха кафе, още бяха на „вие“ и поради това приказваха само за изкуство, театър и литература. Не че разговорът бе особено интересен за слушане — но изведнъж тя спомена заглавието на една моя книга, а това ме накара да наостря уши. След като той ѝ поднесе няколко лъжички със съответни бележки за моята писателска продукция, тя попита:

— Познавате ли лично Кестнер?

Тогавата той най-спокойно изрече:

— Как да не го познавам! С Ерих често се срещаме!

— Ами как изглежда?

Той присви очи.

— Общо взето, много приятен — каза накрая, но нищо повече.

Тя кимна с разбиране.

Доста мрачно се вирах в добрия ми стар познат, когото никога през живота си не бях виждал, и преценявах дали да не го понакълцам. Но имах хубав ден. Слънцето грееше. Доброто победи. Замълчах.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Малко след това тя за кратко напусна масата, за да се обади на една приятелка. Гледах подир нея и се наслаждавах на изяществото, с която прекосяваше заведението. Когато се обърнах, срещнах очите на младежа, който хвърляше към мен остри като стрели отровни погледи.

— Е, стари приятелю — казах невъзмутимо, — всъщност откога се познаваме?

— Не ви позволявам такива нелепи фамилиарности! — излая той.

— Ама разбира се! — казах учтиво. — Как разговаряш така с мен, драги мой? Та аз съм твоят добър стар Ерих! С презиме Кестнер!

Наистина очаквах от теб малко повече сърдечност!

Лицето му доби направо глупав израз и за секунди той забрави да вдишва и издишва. После си пое дълбоко дъх, разтърси глава като леко замаян боксьор и промълви:

— Отвратително! — След кратка пауза добави: — Можете добре да ме наредите... Много ли ми се сърдите?

Понеже се усмигнах извинително, той ми намигна, отново малко безсрамно, и сухо рече:

— Защото има момичета, при които тези неща минават.

Подсили забележката си с леко свиване на рамене.

— Очевидно сте от най-отраканите — отвърнах.

Тъй като изглеждаше поласкан, посегнах към вестника. С ирония не можеше да му се въздейства. Настанил се бе в суетата си като в бойни доспехи.

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

Младото момиче се завърна и разговорът на двамата продължи. Започнаха да разменят възгледите си за Алфред Дъоблин. Моят приятел от съседната маса впрочем не го познавал лично. Навярно не искаше да ме дразни. Установих, че честичко поглежда към мене. Не се чувстваше много удобно и почтено се стараяше да избяга от полето на литературата в по-приятна област. Опита се между другото да подхване темата „спорт“ и със завидна прямота призна, че е на „ти“ с един ляв халф от първодивизионен отбор и само преди два дни му заявил, че пропуснатият гол през второто полувреме на мача в неделя бил достоен за музей. Младото момиче обаче не желаяше и да чуе за футбол, а се вкопчи в художествената сфера. Не помагаше никаква съпротива.

Когато келнерът се насочи към моята маса, двамата тъкмо бяха пуснали котва при Курт Тухолски. Келнерът пристъпи до мен и ужасяващо високо и ясно изрече:

— Господин Кестнер, търсят ви по телефона. От редакцията искат да говорят с вас.

Младото момиче ме погледна изненадано, изчерви се, после се втренчи въпросително в своя придружител, сякаш той изведнъж се бе превърнал в сянка, пребледня, взе си чантичката и с вдигната глава изчезна яко дим.

ЧЕТВЪРТО ДЕЙСТВИЕ

Когато се върнах от телефонния разговор, моят Донжуан седеше освирепял в ъгъла и очевидно роптаеше срещу случая и съдбата.

— Лош късмет, стари приятелю! — прошепнах аз. — Артистичен малшанс!

Моите съболезнования, изглежда, не го утешиха особено. Добих по-скоро впечатлението, че той би искал да ми се изплези. Но не го направи, а рязко стана, взе си шапката и палтото и напусна негостоприемното заведение.

Келнерът забеляза това малко късно.

— Не ми е платил! — оплака се той възбудено.

— Аз ще го уредя — казах. — Това е мой добър стар познат.

ПЕТО ДЕЙСТВИЕ

По пътя за вкъщи на Лудвигщрасе някакво младо момиче влетя в обятията ми. Вината бе моя. Не внимавах, понеже тъкмо умувах над една епиграма.

— Извинете — промълвих.

Но тогава видях, че пред мен стои момичето с изящната походка, кестенявите къдрици и сините очи. Нямахте нищо чудно, че не се разделихме веднага. Вече стана дума за нейната любознателност по литературни въпроси.

Едва вчера следобед, когато седяхме на балкона, тя тихо попита:

— Можеш ли да ми обясниш...

Но това е началото на друга кратка история. Или може би подълга? Кой знае...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.